

Spadlístek a Malovánek

Skončily prázdniny, sluníčko začínalo ztrácet svou letní sílu a ve svých postýlkách se začali probouzet skřítki Spadlístek a Malovánek. Jsou to podzimní skřítkové, kteří zodpovídají za listí stromů. Aby se správně vybarvilo a ve správnou chvíli opadlo. Spadlístek má pelíšek hluboko u kořenového mízního jezírka. Začátkem září začnou na jeho dno dopadat první kapičky mízy, která se vrací před zimou z větví do jezírka a ten zvuk Spadlístka spolehlivě probudí. Protáhne se, jedním otevřeným očičkem mrkne do jezírka, spokojeně pokývne hlavičkou, že je všechno jak má být a už šplhá nahoru. „Malovánku, vstávej, už je čas!“ budí cestou svého kamaráda. „To už je zase podzim?“ Malovánkovi se nechce z peřin, ale povinnost, je povinnost. Vyšplhají spolu až do větví a dají se do práce. Malovánek je skřítek neposeda, baví ho běhat z místa na místo. Tam namaluje jeden nebo dva lístky na žluto a už peláší jinam. Cestou natírá lístečky jen tak halabala, tu mázne, tam mázne. Tady přidá trochu červené, tam si dá záležet a pak zas chvíli poctivě vybarvuje lístky od kraje do kraje. „Malovánku, to musíš barvit pokaždé někde jinde?“ Spadlístek za ním nestačí pobíhat a uvolňovat sevření stopek listů. Listí se drží opravdu pevně svých větvíček, ale skřítek je na to vybavený kouzelným proutkem. Dotkne se jím pěstičky lístku, ta svůj stisk povolí a už se lísteček klouzavě snáší ze stromu na zem. „Všechny lístky čekají na barvičky, proto je roznáším všude!“ Přestože odpočatý Malovánek má energie na rozdávání, zpočátku moc práce neudělá, ale naběhá se za celý den až, až! A chudák Spadlístek s ním. Přejde září, z polí a luk začíná foukat chladný vítr, říjen přejímá svou vládu. Malovánek se už dost nabažil pobíhání a dává se do pořádné práce. Maluje jeden lísteček vedle druhého žlutou barvičkou, sem tam namočí štětec do červené, to aby byla trochu změna. Spadlístek za ním listům uvolňuje stopky a ty se jako barevné padáčky snášejí k zemi. „To nám to jde pěkně od ruky“, pochvalují si skřítki. Pracují neúnavně, a přesto se zdá, že listí neubývá, pořád je ho na stromě spousta. Kvapem se blíží listopad. Už podle jména měsíce, kdy má být práce hotová a ještě jí tolik zbývá! Malovánek se rozhodne! Vyleze se svými barvičkami na nejvyšší větev, rozmáchne se a vylije celý zbytek žluté na listí najednou. A červeň taky. Najednou je celý strom v barevném kabátku. „Ty jsi tomu dal! Tohle nestihnu všechno uvolnit! Víš, kolik to dá práce“, spráskne ruce Spadlístek. Ale poradí si! Vyleze za Malovánkem, stoupne si až na vršíček nejvyšší větve a zavolá na vítr, který uhání kolem: „Prosím tě, větříčku, pomoz mi dokončit mou práci, roznes kouzlo z mého proutku ke všem lístečkům, aby mohly ze stromu dolů.“ „Rád, to já rád!“ Vítr nabere hrst Spadlístkova kouzla a fíííí! Rozfouká ho do koruny stromu. Lístky v tom okamžiku mají volné ručky, pouští se jeden za druhým a plachtí dolů k zemi. Malovánek a Spadlístek obejdou ještě naposledy celý strom:

„Tak Malovánku a pro letošek máme hotovo!“

„Máme, Spadlístku, nikde nezůstal jediný neobarvený lísteček a na zemi jsou už také všechny!“ pochvalují si skřítki a vydají se spokojeně zpátky ke kořenům, aby se uložili zase do příštího podzimu k spánku. Musejí načerpat dost sil. Strom za rok zase o trochu povyroste, vejde se na něj víc listí, takže je čeká i o trochu víc práce. To je úděl skřítků a oni si ani trošku nestěžují. Naopak, svou práci dělají s radostí a spolehlivě.